

Rose

อาถรรพ์รัก วันที่ ๑ ไร่ เล่มที่ ๑ ไร่

สามหนึ่งสองหนึ่ง เขียน
Kanapy วา

Rose

หมอครับวันนี้ผมก็ป่วย

สามหนึ่งสองหนึ่ง
เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หมอศรีวันนี่ผมก็ป่วย 2

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดขานออกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8389-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ศิริภัตสร สิมณี
บรรณาธิการต้นฉบับ สาระฤทธิ์ นิ่มตลุง • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลีน
ศิลปกรรมปก กรวิฑิตย์ ลิ่นแต่ • ออกแบบบุรุษเล่ม กุณเจีรา บงแก้ว, สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร สุพิชา อัครเสนา, สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

คำนำสำนักพิมพ์

ทักษะการปรุปรุยาและความทรงจำของ ‘ฟิงคุณ’ หวนกลับมาที่ละนิด
แนวทางรักษาจึงนับว่าได้ผล

ทว่าในความโชคดี ก็ยังมีความว่าวุ่นใจแฝงอยู่ไม่น้อย เนื่องจากเขา
ต้องเผชิญกับฤดูหาคู่ ซึ่งต่อให้ร่างกายเจ็บป่วยเพียงใดก็หลีกเลี่ยงไม่พ้น

‘กุล’ คือผู้ที่ร่วมฝ่าฟันปัญหาไปกับฟิงคุณ และเขารู้ว่าความรู้สึกที่
ถลาลี้กนั้นจะพบเจออุปสรรคในอนาคตอย่างแน่นอน เพราะเขาเป็นมนุษย์
ส่วนฟิงคุณเป็นอมมนุษย์คนละเผ่าพันธุ์ แม้ยากจะลงเอยกัน แต่การถอนตัวนั้น
ยากยิ่งกว่า

หากอยากรู้ว่าฟิงคุณจะผ่านฤดูหาคู่พร้อมเผชิญปัญหาได้อย่างไร
และพวกเขาจะสามารถสานสัมพันธ์กันได้หรือไม่ มาร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะ

Rose

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะคุณนักร้อง

ยินดีที่ได้รู้จักคุณนักร้องค่ะ ขอขอบคุณมาก ๆ นะคะที่หยิบหนังสือ นิยายเรื่องนี้ขึ้นมาอ่าน สำหรับนักอ่านที่ติดตามกันมาอย่างยาวนานนี้เป็น นิยายเรื่องที่หกของสามแล้วค่ะ ไม่น่าเชื่อเลยล่ะว่าสามจะเขียนนิยายมา หกเรื่องแล้ว คงจะไม่มีวันนี้ถ้าไม่ได้รับกำลังใจที่น่ารักและอบอุ่นจากนักอ่าน อยู่เสมอ นักอ่านทุกคนเป็นแรงผลักดันที่สำคัญมากเลยล่ะ นิยายของสาม จะไม่มีทางสมบูรณ์ได้เลยถ้าขาดนักอ่านไป

ขอบคุณทีมงานทุกฝ่ายจากสำนักพิมพ์โรสมาก ๆ ค่ะที่ให้โอกาสและ ทำให้นิยายเรื่องนี้ออกมาเป็นรูปเล่มที่สวยงาม

นิยายเรื่อง ‘หอมครบวันนี้ผมก็ป่วย’ #ยาหอมพิงหวานมาก สาม ได้รับแรงบันดาลใจมาจากตอนหาข้อมูลทำนิยายเรื่อง ‘ถ้างานคุณยุ่งให้ผม ดูแลคุณนะ’ #แฟนผมงานยุ่งค่ะ แต่ในตอนนั้นสามรู้สึกว่ายังไม่มีข้อมูล และความสามารถมากพอที่จะเขียนเรื่องนี้ จึงได้ทำการหาข้อมูลเพิ่มเติม จนในที่สุดก็สามารถเขียนเรื่องนี้ออกมาได้ค่ะ สามได้หยิบเอาข้อมูลเกี่ยวกับการแพทย์แผนไทยรวมทั้งเรื่องราวในป่าหิมพานต์มาตีความใหม่ ร้อยเรียง เป็นเรื่องราวที่ดูแฟนตาซีมากขึ้นและเข้ากับยุคสมัยในปัจจุบัน สามหวัง เป็นอย่างยิ่งว่าจะสามารถทำให้นักอ่านเพลิดเพลินและสนุกสนานไปกับกุล พิงคุณ และแก๊งป่าหิมพานต์ได้ค่ะ

ถ้านับระยะเวลาที่นิยายเรื่องนี้ติดอยู่ในใจและพยายามหาข้อมูลเพื่อที่จะเขียนมันออกมารวมถึงช่วงเวลาที่เขียนนิยายเรื่องนี้น่าจะใช้เวลาประมาณ สามปีค่ะ สารภาพตามตรงว่าสามเองก็ไม่คิดว่าตัวเองจะสามารถเขียน นิยายเรื่องนี้ออกมาได้ค่ะ ตอนที่เขียนนิยายเรื่องจบมีทั้งความรู้สึกใจหาย เหมือนกับว่ากำลังฝันอยู่ และยินดีที่ได้ส่งตัวละครที่แสนรักถึงฝั่งค่ะ

สามคิดว่าในนิยายยังมีจุดบกพร่องและทำได้ไม่ดีพอ แต่ขอบคุณ นักอ่านมากจริง ๆ ค่ะที่คอยให้โอกาสสามได้พัฒนาตัวเองอยู่เสมอ

สามหวังว่าจะได้มีโอกาสเขียนนิยายให้นักอ่านได้อ่านอีกค่ะ
รักพวกคุณมาก ๆ

สามหนึ่งสองหนึ่ง

ศิวอัยยา

บทที่ 38

สิ่งที่ชุกซ่อน

หลังจากถูกลักขโมยพิงคุณ กินข้าวเช้าเสร็จก็จัดเตรียมสัมภาระ ก่อนจะไปยื่นรอกคุณหนูที่หน้าบ้าน ทันทีที่คุณหนูรอนลงบนพื้นมันก็รีบตรงดิ่งไปหาพิงคุณ

พิงคุณยกมือลูบไปหน้าของคุณหนู ดวงตาสีน้ำเงินที่มักไม่แสดงความรู้สึกใดๆ อ่อนโยนลงหลายส่วน

คุณหนูเอาจมูกุนมือพิงคุณไม่หยุด

“พอแล้วมั้งคุณหนู ที่กับผมยังไม่เคยทำทำดีใจขนาดนี้เลย” เสียงของกูดังขึ้นจากด้านหลัง

คุณหนูเงยหน้ามาหรือตามองกูด ก่อนจะพ่นลมหายใจแรงๆ แล้วย่อตัวลง เพื่อให้พิงคุณขึ้นไปนั่งบนหลังของมันได้สะดวก

ตอนนั้นเปียกปูนก็บินออกจากคอกสัตว์ตรงมาหาพวกเขาคล้ายบอกว่าจะขอไปด้วย

พิงคุณหันมามองกูด

“แล้วแต่คุณเลย” กูดว่า

คุณหนูได้ยืนตั้งนั้นก็เซิดหน้าขึ้น

พิงคุณขบคิดอยู่ครู่หนึ่งก็พาเปียกปูนเดินทางออกจากตรงที่กูดยืนอยู่ กูดจึงอดสงสัยไม่ได้ว่าทั้งคู่จะอะไรกัน ทำไมถึงต้องเดินไปไกลขนาดนั้น

เมื่อพิงคุณเห็นว่าเดินทางออกจากกูดพอสมควรแล้วก็ก้มลงคุยกับเปียกปูน

“วันนี้เป็ยกปุ่นไปดัวยไม่ได้”

ฟิงคุณไม่รู้ว่านนี้จะเจออะไรที่สระภูณาละ เขากลัวว่าอีกฝ้ายอาจเป็อันตราย เพราะกรินทร์บักษาตรงหน้ายังคงเป็เพียงเด็กน้อยเท่านั้น

ดวงตากลมโตลิตำลั้บของเป็ยกปุ่นฉายแววเคร้าสร้อย ฟิงคุณจึงพูดว่า

“ถ้าเป็ยกปุ่นไปดัวย แล้วใครจะเก็บสมุนไพรรให้ผม”

เมื่อเป็ยกปุ่นได้ยินดังนั้น ดวงตาก็เป็ประกายทันที ฟิงคุณจึงพูดต่ออีกว่า

“เดี๋ยวมกลับมาแล้วจะแบ่งเยลลีให้”

เป็ยกปุ่นขยับใบหูไปมา ท่าทางดูมีความสุขมาก ฟิงคุณลูบใบหน้าด้านข้างของมันก่อนจะเดินกลับไปหาภูล

“เป็ยกปุ่นไม่ได้ไปดัวย” เขาว่า

ภูลพยักหน้าด้วยรอยยิ้ม “พวกคุณดูมีความสุขลั้บกับผมนะ”

ฟิงคุณตอบภูลด้วยสีหน้าเรียบเฉย “คุณคิดมากไปเอง” ว่าจบก็เดินไปหาคุณหนู่น ฟิงคุณกั้มลงจัดเสื่อคลุ่มให้เข้าที่ ก่อนจะขึ้นไปนั่งบนหลังอีกฝ้าย ภูลเดินตามขึ้นไปนั่งซ้อนด้านหลัง สองมือยื่นไปจับบังเหียนจึงดูเหมือนฟิงคุณกำลังอยู่ในอ้อมกอดของภูล

ชายหนุ่มกระซิบข้างหูอีกฝ้าย “เลือ่คลุ่มตัวนี้เหมาะกับคุณมาก”

ฟิงคุณไม่ได้หันไปมองภูล เขายังคงมองตรงไปข้างหน้า ลูกกระตืออกบนลำคอระหงขยับขึ้นลงชัดเจน

ตอนนั้นประตูบ้านก็เปิดออกดัง ‘ปัง’ ปุกปุยเดินออกมาพร้อมกระเป่าเป็สะพายข้างที่น่าจะยืมจากพี่หม้อมาอีกที มันรีบกระพือปีกบินมาหาฟิงคุณ

“ท่านผู้ดูแล ข้าขอไปดัวย ข้า...” มันเหลือบมองฟิงคุณเล็กน้อย “ข้ารู้ดีว่าปกติแล้วเวลานายน้อยออกเดินทางจะเก็บผลไม้กินเป็อาหารระหว่างทาง แต่ตอนนี้ร่างกายของนายน้อยยังไม่กลับมาเป็ปกติ อาหารกินจึงสำคัญมาก ต้องคอยดูแลให้ดี”

“ใช่!” พี่เม็้มที่เกาะอยู่บนไหล่ของปุกปุยเสริมด้วยน้ำเสียงแข็งขัน

ทว่าฟิงคุณรู้ดีว่าเหตุผลที่แท้จริงของปุกปุยคือเป็หวังเรื่องร่างกายของเขาที่เข้าสู่ฤดูหาคู่

กูลปรายตามองพี่เบิ้ม “ปุกปุยผมยังพอเข้าใจได้นะ แต่พี่เบิ้มนี่คือ
ยังไง”

“พี่เบิ้มก็คือพี่เบิ้ม ท่านผู้ดูแลมีปัญหอะอะไรหรือ” พี่เบิ้มว่า

กูลกระตุกยิ้มมุมปาก ก่อนจะก้มมองกระต่ายกระดาศที่ยืนอยู่บน
พื้นดิน เขาไม่ได้พูดอะไร แต่หลังจากนั้นกระต่ายกระดาศก็หมุนตัวกระโดด
ไปอยู่ข้างกรินทรศึกษาแทน

เปี้ยกปุนชูวงขึ้นมาโบกให้คณะเดินทาง มันเฝ้ามองพวกกูลบินหาย
เข้าไปในกลีบเมฆ ก่อนจะหมุนตัวกลับเข้าไปในคอกสัตว์เพื่อเตรียมตัว
ไปเก็บสมุนไพรกับกระต่ายกระดาศ

เพราะยังเป็นห่วงสุขภาพของฟิงคุณ กูลจึงไม่ได้ให้คุณนุ่นบินเร็วมากนัก
พวกเขาบินไปได้สักพัก กูลก็พบเรื่องน่าประหลาดใจ

จู่ ๆ ก็มีนกมากหน้าหลายตาบินแวะเวียนเข้ามาใกล้

บางตัวก็คาบดอกไม้

บางตัวก็เหมือนจะทะเลาะกันเอง

เมื่อสังเกตให้ดี กูลพบว่าหนึ่งในนั้นมีอีการวมอยู่ด้วย

ปุกปุยต้องคอยไล่อยู่หลายครั้ง

ส่วนฟิงคุณได้แต่ลอบถนอหายใจ

ที่จริงแล้วพักหลังมานี้ ฟิงคุณไม่ได้ออกไปสำรวจบริเวณรอบบ้านพัก
ของผู้ดูแล เพราะฤดูหาคู่ที่เกิดขึ้นกับเขาส่งผลกับนกที่อาศัยอยู่รอบ ๆ
โชคดีที่บริเวณนี้ไม่มีมนุษย์ประเภทนกอาศัยอยู่ ไม่อย่างนั้นเรื่องราวอาจจะ
วุ่นวายมากกว่านี้

ฟิงคุณไม่เคยตระหนักถึงความยุ่งยากของฤดูหาคู่มาก่อน เพราะ
บริเวณเขาคันธมาทน์ไม่มีนกชนิดใดกลาย่างกรายเข้ามาหากไม่มีกิจธุระ
อีกทั้งฤดูหาคู่ที่เกิดขึ้นกับฟิงคุณก็ดูจะรุนแรงผิดปกติ

ฟิงคุณไม่แน่ใจว่าสาเหตุมาจากอะไร สถานการณ์ของเขาในตอนนั้น
มีตัวแปรมากเกินไปจนคาดเดา

กูลมองภาพปุกปุยกำลังขับไล่พวกนกด้วยความรู้สึกเคลือบแคลง

สงสัย ดวงตาสีเปลือกไม้เลื่อนมามองคนตรงหน้าที่ยังคงมีท่าทีนิ่งสงบ

“ผมคิดไปเองหรือเปล่า รู้สึกเหมือนนกพวกนี้กำลังเอาดอกไม้มาให้คุณ” เขากะซิบ

ความเงียบคือคำตอบที่ฟังคุณมอบให้กุล ผู้ดูแลหนุ่มจึงไม่ได้พูดอะไรอีก พวกเขาใช้เวลาเกือบครึ่งก่อนวันก็เดินทางมาถึงสระกุณาละ

ฟังคุณพบว่าบริเวณต้นรากกระดุกที่เกี่ยวข้องกันจนกลายเป็นหลังคาโค้งปกคลุมสระน้ำไว้อย่างมิดชิด ไม่หลงเหลือช่องทางเข้าออกที่เปียกปูนเคยทำทิ้งไว้ คาดว่าต้นรากกระดุกพวกนี้น่าจะปิดทับช่องทางไปเรียบร้อยแล้ว

“ผมไม่คิดว่าพวกมันจะโตเร็วแบบนี้” กุลหยิบเชือกพิเศษขึ้นมาฟังคุณหันมาพูดกับอีกฝ่าย หลังจากปิดปากเงียบมานาน

“คุณจะทำอะไร”

“ตัดต้นไม้พวกนี้ทิ้ง” กุลตอบตามตรง

เมื่อฟังคุณได้ยินดังนั้น เขาก็ยื่นมือไปแตะข้อมืออีกฝ่าย กุลหลุบตามอง พบว่าปลายนิ้วขาวมีสีแดงระเรื่อ ไม่ซีดเขียวเหมือนแต่ก่อน

“พี่เบิ้มเล่าให้ผมฟังว่าบริเวณนี้เคยมีนกกาเหว่าอาศัยอยู่”

กุลพยักหน้า “ผมก็ได้ยินมาแบบนี้”

“พี่เบิ้มยังเล่าให้ผมฟังอีกว่านกกาเหว่านี่เป็นหมอรักษาลัทธิที่เก่งมาก”

น้ำเสียงของกุลอ่อนโยนลงเล็กน้อย “เป็นแค่เรื่องเล่า ไม่มีหลักฐานที่พิสูจน์ได้”

ฟังคุณพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ผมคิดว่าอาจจะเป็นเรื่องจริง” เขาชี้ไปที่ต้นรากกระดุก “ผมไม่เคยเจอต้นรากกระดุกแบบนี้มาก่อน”

กุลได้ยินดังนั้นก็ยื่นมืออีกฝ่าย “คุณบอกว่าความทรงจำยังกลับคืนมาไม่สมบูรณ์”

ฟังคุณชะงักไปเล็กน้อย

จริงด้วย

เขาอาศัยว่าตัวเองรู้สึกไม่คุ้นกับต้นรากกระดุกที่เติบโตขึ้นมาในลักษณะนี้จึงด่วนสรุปไปเองว่าไม่เคยเห็นมาก่อน

กุลเผยรอยยิ้มบาง “แต่...ผมก็ยังไม่เคยเห็นต้นไม้แบบนี้มาก่อน

เหมือนกัน พวกมันโตเร็วมากจริง ๆ” กูลหันไปมองต้นรากกระดูกที่เกี่ยวข้องกันจนเป็นหลังคาโค้ง “คุณกำลังคิดอะไรอยู่”

ฟังคุณล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดสิ่งที่คิดในใจ “ผมกำลังคิดว่าที่พวกมันโตเร็วและมีลักษณะผิดแปลกไปจากต้นรากกระดูกปกติ เพราะสหรน้ำด้านในมีปัญหา ถ้าพวกมันไม่เติบโตในลักษณะนี้ สิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่แถวนี้ต้องกินน้ำในสระเข้าสักวัน”

เมื่อกูลได้ฟังดังนั้นก็นึกถึงเรื่องที่ฟังคุณเล่าให้ฟัง

น้ำในสระแห่งนี้มีพิษ แต่ไม่มีสี และไม่มีกลิ่น

ฟังคุณพูดต่อ “ต้นรากกระดูกพวกนี้อาจจะกำลังพยายามซ่อนสหรน้ำนี้ไว้ เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์เศร้าสลด”

“งั้นถ้าแก้ปัญหาเรื่องพิษในสระได้ ต้นไม้พวกนี้จะกลับมาเป็นปกติหรือเปล่า” กูลแสดงความคิดเห็น

ฟังคุณส่ายหน้า “ผมไม่รู้ แม้แต่วิธีที่จะแก้ปัญหาเรื่องพิษผมก็คิดไม่ออก ดอกโสมภัสต์ใช้เวลาานมากกว่าจะออกดอก อย่างต่ำก็หนึ่งร้อยปีผ่านมานานขนาดนี้ แม้แต่ดินที่กินสระหรือแม้กระทั่งต้นไม้พวกนี้ก็อาจจะเป็นพิษไปด้วย”

กูลพยักหน้าอย่างเข้าใจ เขาตวัดเข็มนาฬิกาในมือไปกระทบกับต้นรากกระดูกที่อยู่ใกล้ที่สุด จนเกิดเป็นช่องขนาดพอดีให้คนเดินเข้าไปด้านในได้

จังหวะที่กูลเก็บเข็มนาฬิกา เขาก็เอ่ยถามฟังคุณ

“แล้วผมล่ะ”

ฟังคุณชะงักไป ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม

กูลยิ้ม “จำได้หรือยัง”

หัวข้อของฟังคุณตกลงเล็กน้อย “จำอะไร”

ดวงตาสีเปลือกไม้ปรากฏรอยยิ้มแฉ่งหนึ่งก่อนจะละลายตาจากไป กูลเดินตรงเข้าไปในสระกุนาละ โดยไม่ได้ตอบคำถามของฟังคุณ

ฟังคุณยังคงยืนงงงวยอยู่ครู่หนึ่ง เนื่องด้วยสมองกำลังขบคิดเพียงเรื่องสหรกุนาละ เมื่อถูกถามอย่างกะทันหันจึงคิดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

ทว่าพอได้มีเวลาทบทวนอย่างละเอียด ฟังคุณก็พอจะเข้าใจความหมาย
ที่แฝงอยู่ในคำถามของอีกฝ่าย

...

กุลรู้แล้วหรือว่าเขาคือใคร

หัวข้อของฟังคุณตกลงมากกว่าเดิม เขาผ่อนลมหายใจช้า ๆ จนปุกปุย
ต้องเข้ามาถามว่าเป็นอะไรหรือไม่ ฟังคุณปฏิเสธ ก่อนจะเดินตามกุลเข้าไป
ด้านใน

สระกุณาลัยยังคงเหมือนกับตอนที่ฟังคุณเคยมาเมื่อครั้งก่อน แม้จะมี
แสงแดดส่องเข้ามาจากช่องทางที่กุลทำไว้ ทว่าด้านในก็ยังคงมืดสลัวจน
ฟังคุณกับกุลต้องใช้แสงจากอัญมณีขับไล่ความมืดออกไป

กุลยืนอยู่ตรงสระน้ำ เขากวาดตาดำรวจอย่างละเอียด ในสระน้ำไม่มี
สิ่งมีชีวิตอื่นใดอาศัยอยู่เลย นอกจากดอกโสมภัสร์ที่กำลังบานสะพรั่ง

เมื่อก่อนเขาไม่เคยสังเกตเห็น เพราะคิดว่าเหตุที่ไม่มีสัตว์มาอาศัย
อยู่ในสระแห่งนี้เป็นเพราะถูกต้นรากกระดุกปกคลุมเอาไว้

ฟังคุณก้าวเข้ามาข้างในเพียงไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงหนึ่งดังมาจากด้านข้าง

“เจ้าอีกแล้ว”

น้ำเสียงนี้เย็นเยือกจนเหมือนมีน้ำแข็งเสียดแทงอยู่ในก้นบึ้ง
โสตประสาท ฟังคุณหยุดเดินทันที เขากวาดตามองหาต้นตอของเสียง กุล
ที่ยืนอยู่ตรงสระน้ำก็ได้ยินเช่นกันจึงรีบเดินมาดู

“มีอะไรหรือ นายน้อย” ปุกปุยที่เดินตามเข้ามาพร้อมกับพี่เบิ้มที่เกาะ
อยู่บนไหล่เอ่ยถาม

“เจ้ามาอีกแล้ว...” เสียงอันน่าขนลุกดังขึ้นอีกครั้ง

ฟังคุณกวาดตามองบนพื้นที่เต็มไปด้วยเศษต้นรากกระดุก ซึ่งถูก
เชือกของกุลกระแทกอย่างแรงจนกระเด็นออกมาอยู่บนพื้นเป็นชั้นเล็ก
ชั้นน้อย

ฟังคุณถอดรองเท้าข้างซ้าย แล้วเปลี่ยนมันให้กลายเป็นกระบองทันที

“...นกน้อยในฤดูหาคู่” เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้ง ปุกปุยยกมือขึ้นเป็นเชิง
ให้ฟังคุณถอยห่าง ก่อนที่ตัวมันจะเดินตรงไปหาที่มาของเสียง แต่ขยับได้

แต่ไม่ก็ก้าว เชือกเส้นหนึ่งก็พุ่งผ่านหน้าปุกปุยเข้าไปวัดวัดเศษไม้ชิ้นหนึ่ง แล้วจับชูขึ้นสูง

“อีกแล้ว! ข้าติดอยู่กับต้นไม้ น่ารังเกียจพวกนี้อีกแล้ว!” “บางอย่าง” ส่งเสียงร้องไวยวายน

ฟังคุณหรีตามอง เขาพบว่าสิ่งที่กำลังส่งเสียงร้องคือกะโหลกศีรษะนก บริเวณด้านหลังของกะโหลกศีรษะหลอมรวมเป็นหนึ่งกับต้นรากกระดุก

เชือกพิเศษของกูลยังคงรัดกะโหลกศีรษะนกไว้อย่างแน่น จนมันเริ่มส่งเสียงร้องให้สะอึกสะอื้น

“สถานที่แห่งนี้ต้องคำสาป! เจ้าต้องช่วยข้า! เจ้าก็เป็นนกเหมือนกัน ไม่ใช่หรือ! ข้ารู้ว่าเจ้ากำลังเข้าสู่ฤดูหาคู่!”

กูลเดินมาหยุดยืนอยู่ข้างฟิงคุณ “คุณรออยู่ตรงนี้” เขาหันไปสบตากับปุกปุยแวบหนึ่ง ก่อนจะเดินเข้าไปใกล้กะโหลกศีรษะนกพุดได้ พี่เบ้มที่เกาะอยู่บนไหล่ปุกปุยย้ายไปเกาะบนไหล่กูลอย่างรวดเร็ว

เชือกพิเศษส่งกะโหลกศีรษะนกพุดได้ให้กูล ก่อนจะเลื้อยขึ้นมาพาดอยู่บนคออีกฝ่าย ปลายเชือกด้านหนึ่งชูขึ้นมาคล้ายเตรียมจู่โจมกะโหลกศีรษะนกทุกเมื่อ หากมีอะไรไม่ชอบมาพากล

กูลจับกะโหลกศีรษะนกพลิกสำรวจอย่างละเอียด มันยังคงร้องคร่ำครวญไม่หยุด

“ปลดปล่อยข้า ช่วยข้า ข้าผิดไปแล้ว ข้าผิดไปแล้วจริง ๆ!”

หัวคิ้วของกูลกดลง

เขามีสายตาที่พิเศษกว่าคนทั่วไป เพราะสามารถมองเห็นสิ่งที่คนอื่นมองไม่เห็น

และตอนนี้เขามองเห็นบางอย่างผูกติดอยู่กับกะโหลกศีรษะนก

คล้ายกับดวงวิญญาณ แต่สภาพกลับไม่สมประกอบ จนกูลไม่แน่ใจว่ากำลังมองเห็นอะไรอยู่กันแน่

“ได้โปรดหาทางปลดปล่อยข้าที่ ข้าทรมานเหลือเกิน”

กูลก้มหน้าถามกะโหลกศีรษะนก “เกิดอะไรขึ้น”

แต่มันยังคงคร่ำครวญ รวากับไม่ได้ยินในสิ่งที่กูลพุด

“ผิดไปแล้ว ข้าไม่น่าทำสิ่งนั้น ข้าไม่ควรยุ่งกับมัน”

“เจ้านี่เป็นตัวอะไรกันแน่” พี่เบิ้มที่เกาะอยู่บนไหล่กูดเอ๋ยปาก “ทำไม
ครั้งก่อนที่ท่านมาตัดต้นไม้พวกนี้ถึงไม่เจอมัน”

กูดนั้นก็ถึงคำพูดของพี่กูด

“...เป็นต้นไม้ที่เกิดจากซากศพที่ถูกดินที่มีละอองเกสรของตน
รากกระดุกปะปนอยู่ทับถม บางเผ่าชอบใช้เป็นสัญลักษณ์ไว้อาลัยให้กับ
ศพนิรนามที่พบเจอระหว่างทาง เพราะเชื่อว่าต้นไม้ที่เติบโตจากศพจะทำให้
วิญญาณไม่เจ็บเหงาโดดเดี่ยว บางตำนานก็บอกว่าเป็นยาอายุวัฒนะ”

“บางที่มันอาจจะฝังอยู่ในดิน พอต้นไม้พวกนี้โตก็พามันขึ้นมา
ข้างบน”

กะโหลกศีรษะนกยังคงพูดต่อ “การจะทำสิ่งนั้นต้องประกอบไปด้วย
สามอย่าง แต่ข้าไม่น่า ไม่น่าทำ ฮือๆ ทรมานเหลือเกิน ช่วยข้า เจ้าคนที่
เข้าสู่ฤดูหาคุ่นั้น ข้าสัมผัสได้ เจ้ามาที่นี่แล้วหนหนึ่ง เจ้า...”

กูดได้ยินดังนั้นก็หันไปมองพี่เบิ้มที่เกาะอยู่บนไหล่ เพราะอีกฝ่าย
ก็เคยมาที่นี่แล้วหลายครั้ง

“ท่านคิดจริง ๆ หรือว่าข้ากำลังเข้าสู่ฤดูหาคุ” พี่เบิ้มถามเสียงเย็น

“ผมเอง”

เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง เมื่อกูดหันไปมอง สายตาของเขา
ก็ประสานกับพี่กูด

พี่กูดพูดด้วยใบหน้าเรียบเฉย “ผมคือนกตัวนั้น กำลังอยู่ในฤดู
หาคุ”

ใบหน้าของกูดเคร่งเครียดขึ้นมาทันที เขารีบก้าวเข้าไปหาพี่กูด
เมื่ออยู่ห่างจากอีกฝ่ายสามก้าว กะโหลกศีรษะนกในมือก็ทำท่าจะกระโจน
ไล่พี่กูด เชื่อกับนคอของกูดรีบพุ่งไปรััดมันอย่างรวดเร็ว

“เอามันออกห่างจากพี่กูด” กูดว่า เชื่อกพิเศษพากะโหลกศีรษะนก
ที่กำลังโวยวายเสียงดังออกห่างจากพวกเขา โดยมีกูดกับพี่เบิ้มตามออกไป
สำรวจด้วยความสงสัยใคร่รู้

“ทำไมถึงไม่บอกผม” กูดเขิบเข้าไปใกล้พลางก้มหน้าสบตาพี่กูด

น้ำเลี้ยงที่เคยพึ่งคุณสบาย ๆ เปลี่ยนเป็นเข้มข้น

ฟังคุณคิดว่าตนกำลังจะถูกต่อว่า แต่กลับพูดต่อ

“ร่างกายคุณเป็นยังไงบ้าง รู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า”

ฟังคุณชะงักเล็กน้อย เขาสำหน้า “ผมไม่เป็นไร...แค่ช่วงนี้จะชอบของที่มีรสฝาด ตัวก็มีกลิ่นเฉพาะ ขอโทษด้วย” เขาหลุบตาลง “...ผมไม่คิดว่าฤดูหาคู่จะมากะทันหันแบบนี้”

ภูก็ยังคงจ้องมองคนตรงหน้า

ฟังคุณพูดต่อ “ที่จริงมีयरรับฤดูหาคู่ แต่ปฏิเสธขอรับรองไว้ว่าไม่ให้ใช้เพราะไม่รู้ว่าจะส่งผลกระทบต่อร่างกายของผมยังไงบ้าง”

“แล้วฤดูหาคู่ของคุณจะสิ้นสุดเมื่อไหร่”

“ผมไม่รู้ ฤดูหาคู่ของนกไพลินพนาแต่ละตนแตกต่างกัน ส่วนใหญ่ใช้เวลาหลายปี ถ้าอยากให้หายเร็วที่สุดก็ต้องมีคู่ครอง” ฟังคุณจ้องมองปลายเท้าตัวเอง เขา รู้สึกว่าหัวใจเต้นแรงจนหน้าอกสั่นสะท้าน “ผมเป็นแบบนี้ อาจจะทำให้บ้านคุณงุ่นงาย ถ้าคุณรู้สึกรำคาญใจ ผมจะลองหาวิธี...”

“ฟังคุณ” ภูก้มหน้าลงมาใกล้ “คู่ของคุณจำเป็นต้องเป็นเผ่าเดียวกันกับคุณหรือเปล่า”

ฟังคุณเงยไปครู่หนึ่ง “...เรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้นในเผ่า แล้วผมก็ไม่เคยนึกถึงมันมาก่อน”

เดิมที่เขาคิดว่าฤดูหาคู่จะไม่มาเยือนแล้ว เพราะหากนับตามวัย อายุของเขาก็ล่วงผ่านช่วงเวลาที่ควรจะไปเข้าสู่ฤดูหาคู่มานานหลายปี

“ฮือ ๆ ๆ ๆ อายากักขังขังไว้อีกเลย ได้โปรด ข้าจะไม่ทำ! ไม่ทำแล้ว!”

กะโหลกศีรษะนกครวญตรงขึ้นมาอีกครั้ง

พี่เบิ้มจุกปาก “เจ้านี่พูดมากเหมือนกันนะ”

ภูไม่สนใจเสียงใด ๆ เขาพูดย้ากับฟังคุณ

“ถ้ารู้สึกไม่สบายต้องบอกผมนะ”

ฟังคุณพยักหน้าช้า ๆ

“ข้าทำมันลงไป ข้าพลาดแล้ว! ฮือ ๆ ๆ ๆ”

เส้นเลือดตรงขมับภูเต้นตุบ ๆ ถ้าไม่ติดที่กะโหลกศีรษะนกพูดได้นี้

ประหลาดและน่าสงสัยเกินไป กุลจะต้องสั่งให้เชือกมัดมันจนแหลกสลาย
เป็นผุยผงอย่างแน่นอน

กุลมองคนตรงหน้า เขานึกอยากจะยกมือขึ้นมาประคองพิงคุณ แต่
แล้วก็กำมือ ก่อนจะหมุนตัวเดินตรงไปหาทะเลทิวทิวระชนก ในสมองของกุล
เอาแต่คิดว่า

เขารออีกฝ่ายมานานหลายปี จะให้ยอมหนักตัวอื่นได้อย่างไร!

ศิวอัยยา

บทที่ 39

หมอนใบได้มีแค่ใบเดียว

“ตกลงว่าเกิดอะไรขึ้น” กุลถามกะโหลกศีรษะนกอีกครั้ง

หัวมันยังคงพูดแต่ประโยคเดิม ๆ

ปุกปุยแสดงความคิดเห็น “ข้าคิดว่ามันพูดจาไม่รู้เรื่อง ข้ายังเหมือนจะมองไม่เห็นอีกด้วย”

กุลจ้องมองกะโหลกศีรษะนกในมือด้วยสายตาคมกริบ

“เจ้านกน้อยในฤดูหาคู่ เจ้าต้องช่วยข้า!”

กุลหันไปสบตากับปุกปุย “ถ้ากะโหลกศีรษะนกนี้มองไม่เห็น แล้วทำไมถึงเอาแต่พูดเรื่องฤดูหาคู่”

“ฤดูหาคู่ของสิ่งมีชีวิตในป่าผืนนี้ไม่เหมือนกับสิ่งมีชีวิตในโลกมนุษย์” พี่เบิ้มเอ่ย “มันเกี่ยวพันไปถึงจิตวิญญาณ การหลอมรวมสองดวงวิญญาณเข้าด้วยกัน การถือกำเนิดของดวงวิญญาณใหม่ ถ้าการที่กะโหลกศีรษะนกตรงหน้าสามารถพูดได้เป็นเพราะมีความเกี่ยวข้องกับดวงวิญญาณ ก็ไม่แปลกที่มันจะสัมผัสได้ว่ามีนกเข้าสู่ช่วงฤดูหาคู่อยู่ใกล้ ๆ”

กุลมองดวงแสงบิดเบี้ยวที่ถูกผูกติดอยู่กับกะโหลกศีรษะ

สิ่งมีชีวิตในป่าผืนนี้ยังคงเป็นเรื่องน่าพิศวงสำหรับกุล

ปุกปุยเอ่ยสนับสนุน “เป็นเช่นนั้น นกที่เข้าสู่ฤดูหาคู่บางตัว แม้จะไม่แสดงลักษณะใดเป็นพิเศษ แต่ก็สามารถรับรู้ได้”

“สามสิ่งประกอบกันจึงจะสำเร็จผล...” กะโหลกศีรษะนกพึมพำ

กุลลองถามประโยคเดิมเป็นครั้งสุดท้าย

“ตกลงเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ถ้าคุณไม่เล่า ผมก็ช่วยคุณไม่ได้”

กะโหลกศีรษะหนักคร่ำครวญ “ฮือๆ ข้าผิดไปแล้ว ผิดไปแล้วจริงๆ ข้าจะไม่ทำอีก...”

จู่ๆ เสียงของฟิงคุณก็ดังขึ้นจากด้านหลัง “ผมขอลองคุยกับมันได้ไหม”

กูลหันไปมองอีกฝ่าย ก่อนจะค่อยๆ เดินไปหาฟิงคุณ แล้วยื่นกะโหลกศีรษะออกไปใกล้ๆ ทว่ากูลยังคงจับมันไว้แน่น

ฟิงคุณหลุบตามอง “เกิดอะไรขึ้น”

กะโหลกศีรษะหนักเงียบไปครู่หนึ่งก็ร้องห่มร้องไห้ แล้วพูดประโยคเดิมวนไปวนมา ราวกับว่าไม่ได้ยินคำถามจากฟิงคุณเช่นกัน

“ผมจะเก็บมันไว้ก่อน” กูลดึงกะโหลกศีรษะหนักกลับมาไว้กับตัว “เมื่อมันพูดอะไรที่พอจะเป็นประโยชน์ เพราะเราจะต้องสำรวจสระน้ำกันต่อ”

ฟิงคุณพยักหน้า ก่อนชี้ไปที่พื้นดิน “ยังมีทางลับใต้ดินที่ผมต้องพาคุณไปดู”

“โอเค”

กูลสั่งให้เชือกพิเศษรัดกะโหลกศีรษะหนักเอาไว้ ก่อนจะเดินสำรวจรอบสระกุณฑล เมื่อสำรวจจนพอใจแล้วเขาก็ให้ฟิงคุณพาไปยังทางลับใต้ดิน

ฟิงคุณพากูลไปดูจุดต้นปูยเงิน ซึ่งเป็นจุดที่เชื่อมกับทางลับใต้ดิน แต่พวกเขาไม่ได้ใช้เส้นทางนี้ เพราะบุกปูยกับพีเบ้มไม่ได้ใส่กระพรวนของผู้ดูแล ฟิงคุณเดินนำกูลออกมาจากดงต้นรากกระดูกที่เกี่ยวข้องกันจนกลายเป็นหลังคาโค้ง ก่อนใช้กระบองเปิดทางลับใต้ดินที่อยู่หลังหินก้อนใหญ่ เขาเป็นฝ่ายเดินนำลงไปก่อน เมื่อเท้าทั้งสองข้างของผู้มาเยือนแตะลงบนโถงทางเดิน ประตูลับใต้ดินก็ปิดลง อัฒมณีบนผนังส่องแสงสว่างเรืองรองเผยให้เห็นลวดลายแกะสลักบนผนังทั้งสองฝั่ง

ฟิงคุณหันไปมองกูล เขาพบว่าสีหน้าของอีกฝ่ายเคร่งเครียดแบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า”

กูลยกยิ้มมุมปาก “เป็นห่วงผมหรือ”

ฟังคุณหันกลับไปมองตรงทันที

ริมฝีปากของกูลยังคงประดับไปด้วยรอยยิ้ม เขาหันไปมองผนังทางเดิน ก่อนจะยกมือขึ้นแตะอะณูมณีสีแดงที่เปรียบเสมือนดวงตาของนกกาเหว่าที่สลักอยู่บนผนัง

กูลเคยเดินสำรวจสถานที่ที่ทั้งอัปซันและคัมแบคมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่ไม่มีครั้งไหนที่ชวนให้รู้สึกอึดอัดใจเท่าครั้งนี้มาก่อน

หัวใจของกูลตกลงจนปรากฏเป็นร่องลึก

ฟังคุณพากูลเดินไปจนถึงห้องที่มีเปลือกไขทองคำครึ่งใบตั้งอยู่บนแท่นหิน

ทันทีที่กูลเดินเข้าไปในห้อง เขารู้สึกว่าหน้าอกถูกบางอย่างกดทับลงมา อึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก

ฟังคุณชี้ให้กูลดูผนังห้องทั้งสามด้าน “ภาพวาดพวกนี้เล่าถึงเรื่องของน้ำอมฤต”

เสียงของฟังคุณ กะโหลกศีรษะนกที่ตลอดทางเอาแต่ส่งเสียงร้องให้สะอึกสะอื้นก็กรีดร้องลั่นขึ้นมาอีกครั้ง

“น้ำอมฤต! น้ำอมฤต! สรวงสวรรค์จรदनรกภูมิก็เหลือเพียงน้อยนิด” มันคล้ายพยายามดิ้นรนออกจากเชือกพิเศษ แต่กลับเปล่าประโยชน์

“ไม่มี! ไม่มีแล้ว! ข้าบอกแล้วว่าวันนั้นต้องมาถึง สามสิ่งประกอบเข้าด้วยกัน...” เสียงของกะโหลกศีรษะนกดังก้องไปทั่วห้อง “หนึ่งอายุมันขวัญยืนสองอยู่ยงคงกระพัน สามผูกติดวิญญาณ องค์ประกอบสามอย่าง ฮี ๆ ฮี ๆ เท่านั้น...เท่านั้น น้ำอมฤตก็ไม่จำเป็น ไม่...ข้าไม่ได้ทำ ได้โปรด ทรมาน! ทรมานเหลือเกิน! เจ้าคนน้อยในฤดูหาคู่ เจ้าต้องช่วยข้า! ข้าก็เป็นนกเหมือนเจ้าไม่อย่างนั้นข้าจะสาปแข่งเจ้า สาปแข่งบุตรของเจ้า! ข้าจะสาป!”

กะโหลกศีรษะนกด่ารามเสียงดั่งลั่น รวากับจะพุ่งไปหาฟังคุณ แต่เชือกพิเศษกลับพันธนาการมันเอาไว้อย่างแน่นหนา

กูลหันไปพูดกับปุกปุย “พาฟังคุณออกไปก่อน”

ปุกปุยไม่รอช้า รีบพาฟังคุณออกจากห้องทันที

กะโหลกศีรษะนกด่าทำที่สงบลง แต่ยังคงกรีดร้องลั่นไม่หยุด กูลลอง

ถามอีกครั้ง ทว่ามันก็ยังคงพูดไม่รู้เรื่องเหมือนเดิม

เขารู้สึกว่าของสิ่งนี้อันตรายเกินกว่าจะเก็บไว้

กูลหยิบเศษกระดาษในกระเป๋าทางเกงมาถือไว้ในมือ พี่เบิ้มที่บินมาเกาะอยู่บนไหล่กูลโผล่ถาม

“ท่านกำลังจะทำอะไร”

กูลเหลือบมองพี่เบิ้ม “คุณเห็นเหมือนที่ผมเห็นหรือเปล่า” ว่าจบเขาก็พลิกตรงที่เป็นส่วนของเขี้ยวทำให้พี่เบิ้มดู กูลรู้ว่าพี่เบิ้มก็สามารถมองเห็นสิ่งที่สิ่งมีชีวิตส่วนใหญ่มองไม่เห็นได้เหมือนเขา

พี่เบิ้มหรีดตาลง “เหมือนจะมีบางอย่างผูกติดดวงวิญญาณของมันไว้”

“สิ่งนี้เรียกว่าดวงวิญญาณได้หรือเปล่า ผมยังไม่รู้เลย”

“ท่านจะปลดปล่อยมันหรือ” พี่เบิ้มว่า “หากเก็บมันไว้ สิ่งประหลาดนี้อาจนำท่านไปสู่บางสิ่งบางอย่างก็เป็นได้”

กูลพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “มันดูเป็นอันตรายกับพินคุณมากเกินไป ผมไม่ไว้ใจ คุณได้ยินที่มันพูดหรือเปล่า เรื่องผูกติดวิญญาณ”

พี่เบิ้มพยักหน้า ก่อนจะพูดทวนประโยคของกะโหลกศีรษะนก “สามสิ่งประกอบเข้าด้วยกัน...หนึ่งอายุมันขวัญยืน สองอยู่ยงคงกระพัน สามผูกติดวิญญาณ เท่านั้นนี้ออมฤตก็ไม่จำเป็น”

“ได้โปรด ข้าทรมาน ทรมานเหลือเกิน...” กะโหลกศีรษะนกกรีดร้องไม่หยุด กูลใช้สันของเศษกระดาษตัดลงไปตรงบางสิ่งบางอย่างที่คล้ายจะผูกวิญญาณดวงนี้กับกะโหลกศีรษะนกเอาไว้

เสียงกรีดร้องโหยหวนดังขึ้น ดวงแสงบิดเบี้ยวตรงหน้าค่อย ๆ จางหายไปสู่อากาศ

กะโหลกศีรษะนกในมือกูลแน่นิ่งไม่ขยับ

พี่เบิ้มเอ่ย “ท่านแน่ใจใช่ไหมว่าสิ่งที่กำลังทำอยู่เป็นการปลดปล่อย ไม่ใช่ทำให้แหลกสลาย”

กูลไหวไหล่ “สองอย่างนี้ต่างกันตรงไหน ในเมื่อสุดท้ายแล้ว ‘สิ่งนี้’ ก็ไม่ต้องผูกติดอยู่กับกะโหลกศีรษะอีกต่อไป”

“หากแหลกสลายก็ไม่สามารถเวียนว่ายตายเกิดได้อีก”

“นั่นต้องถามตัวมันเองว่าเคยทำอะไรไว้ถึงได้กลายเป็นแบบนี้” กูลพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบปราศจากความเห็นใจใด ๆ

พีเอ็มหัวเราะในลำคอ “ไม่คิดว่าท่านผู้ดูแลป่าหิมพานต์จะพูดอะไรแบบนี้”

กูลเก็บเศษกระดาษกลับไปในกระเป๋ากางเกง “ผมมีหน้าที่ดูแลป่าให้เรียบร้อย ไม่ได้มีหน้าที่รับผิดชอบชีวิตใคร”

“นั่นสิหน้า” พีเอ็มว่า ก่อนจะอุทานด้วยความตกใจ “ท่านจะไปไหนไม่สำรวจในห้องนี้ต่อแล้วหรือ”

“ขี้เกียจ” กูลพูดแค่นี้ก็หมุนตัวเดินออกจากห้อง ฟังคุณที่ยืนรออยู่หน้าห้องเมื่อเห็นใบหน้าของกูลภายใต้แสงไฟจากอัญมณีบนผนังก็เอ่ยถามอย่างเป็นห่วง

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า หน้าคุณซีดมาก”

กูลกำลังจะปฏิเสธ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ

“นิดหน่อย รู้สึกไม่ค่อยดี”

ฟังคุณแตะแขนอีกฝ่าย “ฉันเราออกไปจากที่นี่กันเถอะ”

ระหว่างทางเดินกลับขึ้นไปข้างบน ฟังคุณสังเกตเห็นว่ากะโหลกศีรษะนกไม่ส่งเสียงร้องใด ๆ เมื่อถึงพื้นดินฟังคุณจึงอดที่จะเอ่ยถามไม่ได้

“ทำไมมันถึงเงียบไป”

“ผมจัดการมันเรียบร้อยแล้ว” กูลว่า

ฟังคุณจ้องมองกะโหลกศีรษะนกในมือกูล “ผมขอดูหน่อยได้ไหม”

“ได้ แต่ผมต้องจับมือคุณไว้นะ”

แม้ฟังคุณจะไม่เข้าใจ แต่ก็ยื่นมือไปให้กูลจับ กูลวางกะโหลกศีรษะนกลงบนฝ่ามือของฟังคุณ ก่อนจะประคองหลังมืออีกฝ่ายไว้

ที่เขาทำแบบนี้เพราะกลัวว่ากะโหลกศีรษะนกจะมีปฏิกิริยากับฟังคุณขึ้นมาอีก

แต่เรื่องที่กูลกังวลกลับไม่เกิดขึ้น

กูลจึงดึงมือกลับมาไว้ข้างลำตัว แล้วปล่อยให้ฟังคุณสำรวจกะโหลกศีรษะนกตั้งใจนึก

ฟังคุณจับมันพลิกไปมาอยู่ครู่หนึ่งก็ส่งคืนให้กูด อีกฝ่ายนำมันไปเก็บไว้ในกระเป่าเป่าสัมภาระที่อยู่บนหลังคุณนอน

พวกเขาสำรวจรอบ ๆ กระจุกธนูอีกพักหนึ่งก็เดินทางกลับบ้าน

ระหว่างทางยังมีนกจำนวนมากบินตามมา ปุกปุยต้องคอยไล่จนถึงกับถอนหายใจออกมาหนัก ๆ

น้ำดอกท้อสิงห์ในขันเงินใบเล็กถูกวางลงตรงหน้ากูด พวกเขากลับมาถึงบ้านแล้ว

“เดิมก่อน ตอนที่อยู่สะพานลาละสีหน้าคุณดูไม่ค่อยดี” ฟังคุณว่าเขาตั้งใจจะหมุนตัวเดินไปหาเปียกปูนที่เพิ่งกลับมาจากการหาสมุนไพรเช่นกัน แต่กูดเอ่ยไว้

“ผมอยากถามอะไรคุณหน่อย” กูดประคองขันเงินไว้ในมือ “นั่งคุยกันก่อนได้ไหม”

ฟังคุณหันไปสบตากับปุกปุยที่ยืนอยู่ไม่ไกล ก่อนจะดึงเก้าอี้มานั่ง

“เกิดอะไรขึ้น” พี่หม้อกระซิบถามพี่เบิ้ม แต่นกกระจับกลับทำเพียงส่ายหน้าเป็นเชิงว่าตนก็ไม่รู้เหมือนกัน

“ที่มันกอดยบินตามพวกเรามาตลอดทางทั้งไปและกลับ เกี่ยวกับฤดูหาคู่ของคุณหรือเปล่า”

ฟังคุณพยักหน้าช้า ๆ

พี่หม้อที่กำลังเงี่ยหูฟังแตกตื่นทันที...

เจ้าลูกนกกำลังเข้าสู่ฤดูหาคู่หรือ!

“ถ้าเป็นแบบนี้แล้วคุณจะไปข้างนอกได้อย่างไร” กูดถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง

ฟังคุณมีท่าทีลังเล “ผมกำลังคิดว่าอาจจะต้องใช้ยาระงับ...”

ปุกปุยรีบพูดแทรกทันที “ไม่ได้นะ นายน้อย ร่างกายของนายน้อยยังไม่แข็งแรงดี ข้ากังวลว่ามันจะส่งผลเสียมากกว่าผลดี”

“ที่จริง...” ฟังคุณพูดเสียงเบา “ยังพอมีวิธีอยู่” เขาเหลือบมองปุกปุย “ผมขอขนหนกของปุกปุยได้หรือเปล่า”

ปุกปุยกะพริบตาพริบ ๆ ก่อนจะรีบส่ายหน้าปฏิเสธทันที “แบบนี้ใครต่อใครได้เข้าใจผิด คิดว่าข้าเป็นคู่ครองของนายน้อยกันพอดี! ข้าเลี้ยงนายน้อยมาตั้งแต่เด็ก! ไม่สามารถให้ชนนากับนายน้อยได้จริง ๆ!”

“เป็นการให้ชนนากเพื่อช่วยเหลือเท่านั้น ไม่ได้มีความหมายอย่างอื่น” ฟิงคุณพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ทำไมถึงต้องเป็นชนนากของปุกปุย” ดวงตาคมกริบของกูลเลื่อนไปมองทางปุกปุย

ปุกปุยรีบอธิบาย “ตามธรรมเนียมแล้ว นกโพลินพนาที่เข้าสู่ฤดูหาคู่ หากตกลงปลงใจกับใครก็จะมอบชนนากให้กันและกัน เพื่อบอกให้คนทคนอื่น ๆ รู้ว่าตนถูกหมายปองแล้ว”

“โอ้...” พี่หม้อพูดขึ้นมา “คล้ายกับธรรมเนียมหมั้นหมายบนโลกมนุษย์สินะ”

“เป็นแบบนี้” พี่เบิ้มยืนยัน “สำหรับเผ่านกในป่าผืนนี้ ชนนากมีความสำคัญมาก เรียกได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของจิตวิญญาณ”

ด้วยเหตุนี้ชนนากที่ร่วงออกมาทุกครั้งที่ฟิงคุณตกใจจึงต้องถูกเก็บคืนกลับมา

ปุกปุยก็มึนศีรษะให้ฟิงคุณ “ข้าไม่สามารถมอบให้นายน้อยได้จริง ๆ” ฟิงคุณได้ยืนดั่งนั้นจึงเลื่อนสายตาไปมองพี่เบิ้ม

แน่นอนว่าพี่เบิ้มรีบปิดความรับผิดชอบให้พ้นตัวทันที “ท่านผู้ดูแลอยู่ตรงหน้าเจ้าแล้ว ทำไมเจ้าไม่ลองเอ่ยปากขอร้องเล่า ข้าเคยได้ยินว่าขอเพียงร่วมเตียงกับมนุษย์ก็จะมีกลิ่นของมนุษย์ติดอยู่ แม้จะไม่ใช้จิตวิญญาณเหมือนชนนาก แต่ก็สามารถทดแทนกันได้”

“แต่นั้น...” ปุกปุยตั้งท่าจะโต้แย้งอย่างรวดเร็ว

พี่เบิ้มพูดต่อ “ร่วมเตียงของข้าหมายถึงการใช้เตียงนอนร่วมกันเท่านั้น เพราะเตียงนอนของมนุษย์มีกลิ่นมนุษย์ชัดเจนกว่าเสื้อผ้าอาภรณ์ใด”

“ข้าคิดว่าต้องมีวิธีอื่น” น้ำเสียงของปุกปุยเต็มไปด้วยความร้อร่น

ฟิงคุณขบคิดอยู่ครู่หนึ่งก็พยักหน้า “ลองดูก่อนก็ไม่เสียหาย ผมก็ต้องหลบอยู่ในบ้านแบบนี้ก็รู้สึกอึดอัดใจเหมือนกัน”

“นายน้อย...” ปุกปุยครางเสียงอ่อย แต่ฟังคุณต๋วดสายตามองอีกฝ่าย
“หรือว่าปุกปุยจะให้ชนนกับผม”

ปุกปุยกุมขมับ รู้สึกมืดแปดด้านไปหมด

พี่เบิ้มหัวเราะหึ ๆ ในลำคอจนพี่หม้อต้องเหวี่ยงกระเปาะฟาดไปหนึ่งที
กูลผลอกำขັນเงินแน่น ดวงตาที่มักปรากฏแววหยอกล้อกลับราบเรียบ
เสียจนดูเหมือนกำลังขุ่นเคืองใจ “หมายความว่าคืนนี้คุณจะมาอนกับผม
ใช่ไหม”

ฟังคุณพยักหน้า “แต่ถ้าคุณไม่สะดวก ผมจะลองขอชนนกับเปี้ยกปุ่น
หรือไม่ก็คุณนุ่น”

“สะดวก” กูลตอบตกลงทันที “มานอนกับผมนะ ฟิงคุณ”

ฟังคุณชะงักเล็กน้อย ก่อนจะรีบโค้งศีรษะให้อีกฝ่ายจนคางแทบจะ
ติดคอ “ขอบคุณ ผมขอตัวไปหาเปี้ยกปุ่นก่อน”

“ที่บ้านมีหมอนใบเดียว นอนเบียดกันปวดคอพอดี”

กูลมองหมอนที่วางอยู่บนเตียงเดี่ยวขนาดคิงไซส์ เขามีหมอนใบเดียว
จริง ๆ ตามที่เคยพูดไว้ เพราะรู้สึกว่ามีหมอนหลายใบบนเตียงแล้วเกะกะ

ชายหนุ่มเดินวนไปวนมาอย่างหัวเสีย เขาเป็นถึงผู้ดูแล ที่ผ่านมา
ไม่เคยมีเรื่องไหนที่ทำได้ จะสวรรค์หรือนรกเขาก็ไม่เคยกลัว

ทว่าพอฟังคุณเข้าสู่ฤดูหาคู่ เขากลับช่วยอะไรไม่ได้ ซ้ำยังไม่รู้ด้วยว่า
จะต้องทำอย่างไร

กูลถอนหายใจเล็กน้อย นี่เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกจนมุม กูลเหลือบมอง
หมอนบนเตียงอีกครั้ง ก่อนหมุนตัวเดินตรงไปที่ประตู ตั้งใจว่าจะไปหาหมอน
มาเพิ่มอีกใบ จังหวะที่เปิดประตูกูลก็พบว่าฟิงคุณยืนกอดหมอนอยู่หน้าห้อง
มือข้างหนึ่งยกขึ้นคล้ายเตรียมจะเคาะประตู

สายตาของทั้งคู่ประสานกัน

“จำได้ว่าในห้องคุณมีหมอนแค่ใบเดียว...ผมเลยเอามาด้วย” ฟิงคุณ
พูดเสียงเบา

กูลเลื่อนสายตาดูขึ้นมองศีรษะของฟิงคุณที่มีดอกไม้ประดับอยู่ทั่ว

ฟิงคุณกระแอมกระไอเล็กน้อย “ผมนอนไม่หลับ ถ้าไม่ได้...” เขาถอนหายใจก่อนสารภาพตามตรง “เอาของที่มีสีสันทมาประดับตัว”

ใบหน้าของฟิงคุณแดงระเรื่อ กลิ่นหอมอ่อน ๆ ผสมกับกลิ่นสบู่ไชยมาเตะจมูก ผิวพรรณขาวกระจ่างของฟิงคุณ เมื่ออยู่ในชุดนอนที่ทำจากผ้าทึบยี่ ยิงดูนุ่มนวลราวกับปุยเมฆ

กุลรีบดึงสติตัวเองกลับมา เขาถอยหลังเพื่อให้ฟิงคุณเดินเข้ามาในห้อง ก่อนจะปิดประตูแล้วยืนนิ่ง ขณะที่ฟิงคุณก็ยืนกอดหมอนอยู่ตรงปลายเตียง

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ

กุลเป็นฝ่ายขยับตัวก่อน เขาเดินไปตั้งหมอนที่หัวเตียงไปไว้ด้านข้างเพื่อจะได้มีที่วางสำหรับหมอนของฟิงคุณ

ชายหนุ่มรู้สึกว่ามีไม้ของตนก้ำกั๋งไปหมด “ร่างกายของคุณเป็นยังไงบ้าง”

ฟิงคุณชี้ไปที่ศีรษะของตัวเอง “นอกจากนี้สันี้แล้วก็ไม่มีอะไรผิดปกติ” เขาค่อย ๆ เดินไปวางหมอนลงข้างกุล สองมือจัดตั้งปลอกหมอนไปเรื่อยเปื่อย เพราะไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี

ผ่านไปสักพักกุลก็เอ๋ยปาก

“แล้วคุณได้คิดเรื่องคู่ครองไว้หรือยัง”

ฟิงคุณตั้งมือกลับมาประสานกัน “ยังไม่ได้คิด...” เขารู้สึกว่าใบหน้าร้อนผ่าว หัวใจก็เต้นแรงเกินไป

ดวงตาสีน้ำเงินซ่อนมออีกฝ่าย “คุณ...รู้สึกดีขึ้นหรือยัง”

กุลจ้องลึกลงไปในดวงตางดงามราวกับอัญมณี “ถ้าตอบว่ายัง...คืนนี้หมอฟิงจะดูแลผมหรือเปล่า”

“เจ้า! หยุดเดินสักที่ได้ไหม! ช้านอนไม่หลับ” พี่เบิ้มบินจากใต้ชายคาชั้นมาบนหลังคาน้ำ เพื่อเอ็ดปุกปุยในร่างเหยี่ยวแคะที่กำลังเดินวนไปวนมาราวกับหนูติดจัน

“ถ้าครอบครัวของนายน้อยรู้ว่าข้าปล่อยให้นายน้อยเข้าห้องนอน

ของผู้อื่นโดยที่ยังไม่ผ่านพิธีแบบนี้ ข้าไม่โดนขังลี้มไปเลยหรือ! แล้วอีกอย่าง ชื่อเสียงของนายน้อยจะเป็นอย่างไร! นายท่านต้องหัวเสียแน่!”

พี่เบิ้มจูปาก “เผ่าเจ้านี่ช่างหัวโบราณจริงนะ”

ปุกปุยในร่างเหยี่ยวแคะยกปีกขึ้นมายืนชี้ศีรษะตัวเอง “ตอนตัดชุด กิ๊ทหนึ่งแล้ว หนนี้ยังจะนอนร่วมเตียงเดียวกันอีก นี่มันเกินกว่าที่ข้าจะรับมือไหวแล้วนะ พี่เบิ้ม หลังจากนั้นใครๆ ก็จะเข้าใจผิด คิดว่านายน้อย มีท่านผู้ดูแลเป็นคู่ครอง”

พี่เบิ้มส่งเสียงประหลาดใจ “งั้นรี อาจจะเข้าใจถูกก็ได้ล่ะ”

“ท่าน...” ปุกปุยอ้าปากหุบปากอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถอนหายใจ “ก่อนที่ นายน้อยจะป่วย นายน้อยเอาแต่หมกมุ่นอยู่กับการปรุงยา จนข้าคิดว่าฤดู หนาวของนายน้อยคงไม่มาเยือนแล้ว ข้าจินตนาการไม่ออกเลยว่านายน้อย จะรับมือกับฤดูหนาวได้อย่างไร เขาไม่เคยสนใจเรื่องพวกนี้เลยสักนิด”

พี่เบิ้มเบะปาก “เจ้าพูดอย่างกับว่าเจ้าเข้าใจฤดูหนาวดี”

ปุกปุยเงิบ

พี่เบิ้มส่งสายตาดูเหยี่ยว “เลิกเดินวนไปวนมาได้แล้ว ข้าจะนอน หากเจ้าร้อนใจหนักก็ไปนอนกับนายน้อยของเจ้าสิ” พี่เบิ้มว่าจบก็บินกลับไป ที่ได้ช่วยคาอย่างไรรึเยื่อใย

ปุกปุยขบคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ย้ายลงไปเดินวนไปวนมาอยู่บนพื้นดิน คินนี้ทั้งคินมันคงไม่ได้นอน

บทที่ 40

คนที่ผมคิดถึงมาตลอด

พี่หม่อมองไปที่บันได ด้วยท่าทางคิดหนัก พลางนึกถึงเพื่อนที่เป็น
ต้นมะลิพูดได้ ซึ่งต้องคอยดูแลมนุษย์เหมือนกัน และตอนนี้มนุษย์คนนั้น
ก็แต่งงานไปแล้ว แต่พี่หม่อมั่นลืมนึกถามเพื่อนว่าทั้งคู่นอนเตียงเดียวกันก่อน
หรือหลังแต่งงาน

กระเปาะของพี่หม่อมแกว่งไปมา

ใครจะไปคิดว่าจู่ ๆ เจ้าเด็กดีกับเจ้าลูกนกจะมีเหตุให้ต้องนอนเตียง
เดียวกันแบบนี้!

เดี๋ยวก่อนนะ

นี่ฉันกำลังจะมีลูกเขยเหมือนเพื่อนแล้วใช่ไหม!

ไม่สิ!

ถ้าเรียกเหมือนกัน ตอนเจอกันต้องไม่รู้ว่าใครเป็นใครแน่

ต้องหาคำอื่น!

พี่หม่อมครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพึมพำกับตัวเอง “ลูกเขย ลูกนก... ฟัง
ดูแล้วก็คล้าย ๆ กัน เข้าทำอยู่นะเนี่ย!”

“ถ้าตอบว่ายัง... ค่ะนี่หม่อมฟังจะดูแลมหรือเปล่า”

หลังจากกูลพูดประโยคนี้ เขาก็ตระหนักได้ว่ามันฟังดูโง่งงเกินไป

หัวคิ้วของฟิงคุนกดลงเล็กน้อย ดวงตาสีน้ำเงินฉายแววเคร่งเครียด

“ตกลงว่าคุณรู้สึกดีขึ้นหรือไม่ดีขึ้น”

กุลรู้สึกว่าเขากำลังโดนฟังคุณดู แต่ในใจกลับไม่ได้รู้สึกสลดเลย
แม้แต่เหนื่อย

ฟังคุณน่ารักมาก

อยากโดนดูแบบนี้ไปทุกวัน

“ผมเคยบอกคุณไปแล้ว” ฟังคุณสบตากับอีกฝ่าย พลังเอ่ยด้วย
น้ำเสียงจริงจัง “ผมรักขามนุษย์ไม่ได้”

ดวงตาสีเปลือกไม้ของกุลพราระยับ เขาพยักหน้าอย่างเข้าใจ ก่อน
เดินอ้อมเตียงไปหาฟังคุณที่ยืนอยู่อีกฝั่ง

“ผมรู้ครับ หมอลำย้ากับผมหลายครั้งแล้ว แต่ว่า...” กุลหยุดยืน
อยู่ตรงหน้าฟังคุณ “หมอลำก็ยิ่งอุตส่าห์ทำน้ำดอกห้องสิ่งที่มาให้มนุษย์
อย่างผมดี”

ดวงตาของฟังคุณฉายแววตื่นตระหนกแวบหนึ่ง ก่อนที่ใบหน้าหมดจด
จะขึ้นสีแดงระเรื่อ

มุมปากของกุลยกยิ้ม ภาพตรงหน้าแทบจะประทับลงไปบนหัวใจของเขา
ทั้งอยากแกล้ง

ทั้งอยากถูกอีกฝ่ายดู

นิสัยไม่ดีเลยจริง ๆ

ฟังคุณรู้สึกเหมือนกำลังถูกกุลต้อนให้จนมุม เขาคิดจะถอยหนี แต่
เพราะความว่าุ่นใจเลยทำให้จ้วงหระตอนเขยิบตัว เขาไปชนกับเตียงจนเสียหลัก
นั่งลงบนที่นอน ดอกไม้ที่ประดับอยู่บนศีรษะปลิ้นร่วงลงมา

กุลยื่นมือไปรับดอกไม้อย่างรวดเร็ว ในขณะที่เขากำลังจะดึงมือกลับ
ฟังคุณก็พุดขึ้นด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“ไม่ได้...”

กุลซังกไป เขาซ้อนตามองคนที่กำลังนั่งอยู่บนเตียง

ดวงตาสีน้ำเงินเลื่อนไปจ้องมองดอกไม้ในมือกุล ฟังคุณพุดเสียงเบา
“ผมขอดอกไม้คืน...”

ไม่รู้ทำไมคืนนี้ฟังคุณถึงรู้สึกหวงดอกไม้ที่ประดับอยู่บนผมมาก ๆ

มากกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา

กูดตั้งใจจะคืนดอกไม้ให้อีกฝ่ายอยู่แล้ว แต่เมื่อได้ยินฟังคุณพูดแบบนี้ ก็อดสงสัยไม่ได้ “คราวก่อนคุณยังยอมให้ผมเอาดอกไม้ไปได้อยู่เลย”

ฟังคุณตอบตามตรง “เพราะคุณมีของมาแลก”

ริมฝีปากของกูดเผยรอยยิ้มขบขันระคนเอ็นดู เขายื่นดอกไม้คืนฟังคุณ อย่างว่าง่าย อีกฝ่ายรับมันไปประดับบนผมตามเดิม ก่อนจะพูดเสียงเบา

“ดูประหลาดหรือเปล่า...”

หัวคิ้วของเขากดลงเล็กน้อย “คุณหมายถึงเรื่องอะไร”

ฟังคุณก้มหน้าลงจนคางแทบจะชิดคอ สองมือที่ประสานกันอยู่บนดักบีบเข้าหากันแน่น “ที่ผมเป็นแบบนี้...ดูประหลาดในสายตามนุษย์อย่างคุณ หรือเปล่า”

เกิดความเสียวขึ้นชั่วขณะ

กูดค่อย ๆ คุกเข่าลงบนพื้น ก่อนจะถือวิสาสะซ่อนมือฟังคุณข้างหนึ่ง ขึ้นมากุมไว้

ฟังคุณอุทานด้วยความตกใจ ชนบกเส้นหนึ่งปรากฏขึ้นมากลางอากาศแล้วร่วงตกลงบนเตียง และถูกทิ้งไว้แบบนั้น

กูดกระชับมือของฟังคุณ พยายามจะสบตาอีกฝ่าย ทว่าฟังคุณกลับเอาแต่หลบสายตา

“ผมไม่เคยมองว่าคุณประหลาด” น้ำเสียงของกูดหนักแน่น นิ้วทั้งห้าของกูดค่อย ๆ สอดประสานเข้ากับนิ้วของฟังคุณ “ไม่เคยมองคุณต่างไปจากผม”

“ผมเป็นอมมนุษย์” ฟังคุณตอบเสียงเรียบ ให้ความรู้สึกเย็นชาและห่างเหิน

เขาเคยถามตัวเองว่าทำไมถึงไม่ยอมให้กูดรู้ว่ากำลังเข้าสู่ดูหาคู่

คำตอบที่ได้รับกลับมาคือกลัวถูกอีกฝ่ายมองว่าประหลาด

อีกทั้งตัวเขาเองก็ไม่แน่ใจว่าจะรับมือกับช่วงเวลานี้อย่างไรดี

“ฟังคุณ” กูดเอ่ยเรียกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ชวนให้หัวใจคนฟัง สั่นสะท้าน

แต่เจ้าของชื่อก็ยังไม่ยอมหันมาให้สบตา

“คุณคือคนที่ผมคิดถึงมาตลอด”

กูลกระชับมือของฟิงคุณ ราวกับต้องการเน้นย้ำคำพูดที่เพ็งเอื้อนเอ่ย
จากริมฝีปาก

“ผมคิดถึงคุณ”

ฟิงคุณเปลือยเลื่อนสายตาไปมองกูลด้วยความตกใจ

“ผมอยากเจอคุณมาตลอด”

กูลดึงมือของฟิงคุณมาวางบนหน้าอกของตัวเอง

“คุณทำให้ผมคิดถึงใครไม่ได้อีกแล้วนอกจากคุณ”

ตลอดเวลายี่สิบปีที่ผ่านมา

ผม... คิดถึงคุณ

“ผมไม่เคยมองคุณเป็นอย่างอื่น” ใบหน้าหล่อเหลาของกูลเลื่อน
เข้าไปใกล้ “นอกจากคนที่ผมคิดถึงมาตลอด”

ดวงตาสีเปลือกไม้เต็มไปด้วยความอ่อนโยนและหนักแน่น

“คุณจำผมได้หรือเปล่า” น้ำเสียงของกูลแว่ววน “จำเรื่องของเรา
ได้ไหม”

จู่ๆ ฟิงคุณก็รู้สึกว้าขอบตาของตัวเองร้อนผ่าว เขารีบส่ายหน้าแรงๆ
“คุณจำผิดแล้ว ผมไม่ใช่... คุณแน่ใจได้ยังไง”

ริมฝีปากของกูลคลี่ยิ้มบาง “ไม่มีใครเสกขนนกขึ้นมากลางอากาศ
แบบนี้ ยกเว้นคุณ ผมจำไม่ผิด คุณคือคนที่ผมคิดถึงมาตลอด” เขาเว้น
จังหวะ “แต่ผมเพิ่งจะมารู้ชื่อคุณตอนนี้ ฟิงคุณ ในที่สุดผมก็ได้เจอคุณ
แล้ว”

ฟิงคุณนิ่งไปเล็กน้อย ก่อนที่ภาพตรงหน้าจะพร่าเลือนด้วยม่านน้ำ
บางๆ

เขาเคยจินตนาการถึงช่วงเวลานี้มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

ตั้งใจมาตลอดว่าจะปฏิเสธอีกฝ่าย

จะบอกว่าจำไม่ได้

จะบอกว่าไม่เคยรู้จักกันมาก่อน

เพราะมีบางอย่างติดอยู่ในใจ บางอย่างที่เขาารู้สึกว่าต้องไปจัดการ

ให้เรียบร้อย แม้ว่าในตอนนี่ฟังคุณจะไม่รู้ว่าบางอย่างที่ว่ามันคืออะไรก็ตาม
แต่เมื่อได้ฟังถ้อยคำลึกซึ้งจากอีกฝ่าย สัมผัสร้อนขึ้นบนฝ่ามือที่
แนบสนิทลงมาจนไม่หลงเหลือช่องว่างใด ดวงตาสีเปลือกไม้ที่เอ่อล้นไปด้วย
ความคิดถึงจากกันบ้าง

เขาก็...

ลืมความตั้งใจของตัวเองไปจนหมด

ทุกอย่างฟังหลายเหมือนหัวใจของเขาที่อ่อนเยาว

“ฟังคุณ” กุลเอ่ยเรียกชื่อคนตรงหน้าอีกครั้ง รวากับว่าเผื่อรอเวลา
ที่จะได้เอ่ยเรียกชื่อคนในหัวใจมาเนิ่นนาน “คุณจำผมได้ไหม ถ้าคุณยังจำ
ไม่ได้ ผมจะเล่าเรื่องของเราให้ฟัง...”

ฟังคุณหลับตาลง ขนตาสีดำยวบเปียกชื้นไปด้วยม่านน้ำบนดวงตา

“ได้...” เสียงแผ่วเบาเสียดลอดจากริมฝีปาก “ผมจำคุณได้...”

จำได้มาตลอด

เขาเพิ่งตระหนักได้ในตอนนี้ว่า

การที่อีกฝ่ายจำตนได้

ช่าง...

เป็นเรื่องที่น่ายินดีเหลือเกิน

ลึกๆ แล้วเขาก็ปรารถนาให้กุลจำเรื่องราวในวันวานได้มาตลอด

สองแขนเล็ก ๆ ของฟังคุณยกขึ้นมากอดกุลแน่น

ดอกไม้บนเรือนผมสีดำประกายม่วงร่วงหล่นลงมา

แต่ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญสำหรับฟังคุณอีกต่อไป

กุลตัวแข็งค้างเป็นหินไปชั่วขณะ ก่อนจะค่อยๆ กอดตออีกฝ่าย
อย่างแนบแน่นเช่นกัน

ชายหนุ่มกระซิบถามข้างหูฟังคุณด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจ “คุณจำผมได้
จริง ๆ ไหม?”

ฟังคุณพยักหน้าแรงๆ เขาซุกหน้าเข้าหาชอกคออีกฝ่าย กลิ่นของกุล
โอบล้อมตัวเขาจนอุณหภูมิภายในร่างกายสูงขึ้น

หอมจัง

ทั้งตัวและใบหน้าของฟิงคุณบดเบียดเข้าหาทูลมากขึ้น
เขาชอบกลิ่นของทูลมาก ยิ่งในคำคืนนี้ยิ่งรู้สึกชอบมากเป็นพิเศษ
นิ้วมือของฟิงคุณลูบแผ่นหลังกว้างของทูลผ่านเสื้อผ้าที่อีกฝ่ายใส่
สัมผัสใกล้ชิดดีกว่าทุกครั้งทำให้ฟิงคุณรับรู้ได้ถึงมัดกล้ามเนื้อหนึบแน่นบน
แผ่นหลัง ปลายนิ้วที่ขึ้นสีแดงระเรื่อลูบขึ้นไปจนถึงต้นคอของทูล
ฟิงคุณรู้สึกตัวอีกที แผ่นหลังของเขาก็แนบอยู่บนฟูกนอน
ดอกไม้ที่เคยเสียบประดับผมกระจายอยู่บนเตียงรอบ ๆ ศีรษะ
ของเขา

แขนแกร่งทั้งสองข้างของทูลค้ำยันลำตัวไว้ไม่ให้แนบชิดกับฟิงคุณ
มากเกินไป เขามองดวงตาสีน้ำเงินตรงหน้าที่ปรากฏแวววาววอนคล้ายขอให้
เขาแนบชิดตระกองกอด หากไม่เช่นนั้นหัวใจจะแหลกสลายกลายเป็น
เม็ดทราย

ไม่ว่าจะเป็นต้นหมักกะสีผล มฤคินที หรือมนตร์มหาเสน่ห์ที่ใด ๆ ทูลก็
ไม่เคยหวั่นไหว

แต่เวลานี้คนตรงหน้ากลับทำให้เขาประคองสติแทบไม่อยู่
ทูลดึงความสนใจของตัวเองไปที่ดอกไม้ที่หล่นอยู่เหนือศีรษะของ
อีกฝ่าย “ฟิงคุณ ดอกไม้หล่นหมดแล้ว”

ฟิงคุณชะงัก เขาทำท่าจะพลิกตัวไปหาดอกไม้ ทว่าทูลกลับหยิบดอกไม้
สีขาวดอกหนึ่งที่หล่นอยู่ใกล้มือที่สุดขึ้นมา

“ถ้าคุณชอบดอกไม้ ผมจะเก็บมาให้ทุกวัน” ทูลค่อย ๆ เสียบมัน
กลับไปบนผมของอีกฝ่ายอย่างเบามือ

ฟิงคุณแผลอกสิ้นหายใจ

ดวงตาสีเปลือกไม้ติดตึ้งเขาไว้ไม่ให้ละสายตาลาจาก

หัวใจเต้นแรงจนแทบจะกระดอนออกจากอก

ราวกับกำลังจะพุ่งไปหาคนตรงหน้า

ทำอย่างไรดี

เขาไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน

ทูลจ้องลึกลงไปในดวงตาของฟิงคุณ “หลังจากนี้ปลูกดอกไม้ที่สวน

หลังบ้านดีไหม ปลุกเท่าไรก็ได้ที่คุณต้องการ ทั้งเรือนกระจกทั้งสวน
หลังบ้าน ผมยกให้คุณ”

ฟังคุณรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นชนนุกที่กำลังจะปลิวไปในที่ไกลแสนไกล
“แต่มีข้อแม้” กูลโน้มหน้าลงมาใกล้ แม่จะใช้ น้ำเสียงจริงจังกว่า
เมื่อครู แต่ผมปากกลับยกยิ้ม “อย่าหายไปจากผมอีก หลายปีที่ผ่านมา
ผมทรมานใจมาก จนบางทีผมก็คิดว่าคุณคงจำผมไม่ได้แล้ว หรือไม่ก็
ไม่อยากมาเจอผมแล้ว”

ฟังคุณโพล่งออกไปทันที “ผมอยากเจอคุณ” เขาโผล่เข้ามาอีกฝ่าย
ก่อนจะสารภาพสิ่งที่อยู่ในใจ “แต่ตอนนี้ผมก็ยังหาคำตอบไม่ได้ว่าจะอะไร
ทำให้ผมไม่ยอมมาเจอคุณ ผมพยายามคิดทุกคืน แต่กลับคิดอะไรไม่ออก”

สองแขนเล็ก ๆ ของฟังคุณกอดกูลแน่นขึ้น ปลายจมูกก็บิดโดนผิว
ตรงลำคอของกูลอย่างไม่ได้ตั้งใจ

ฟังคุณรู้สึกอยากแนบชิดกับคนคนนี้อย่างทุกส่วน

ไม่เข้าใจตัวเองเลยจริงๆ

เขาจับมือกับมันไม่ถูก

“เยลลี่ที่คุณให้มา ผมเก็บไว้อย่างดี...” น้ำเสียงของฟังคุณสั้นเครือ
“แต่ตอนเกิดน้ำท่วมมันถูกน้ำพัดหายไปหมด...”

ความรู้สึกหนึ่งในใจกูลเอ่อล้นขึ้นมา

ฟังคุณ...

กูลกระชับอ้อมกอด ก่อนจะเลื่อนมือไปลูบเส้นผมอีกฝ่าย

“คุณอยากได้เยลลี่ที่ถูง ผมก็จะหามาให้คุณ”

สองมือของฟังคุณที่วางอยู่บนแผ่นหลังกว้างกำเสื้อของกูลแน่น

กูลรู้สึกว่าเขา...ไม่ไหว

ความอดทนถึงขีดจำกัดแล้ว

กูลก้มลงจูบเรือนผมของอีกฝ่ายแผ่วเบา ก่อนจะลากริมฝีปากลงมา
ที่ใบหู “ฟังคุณ”

ร่างในอ้อมกอดสั่นสะท้านราวกับลูกนกเป็ยกฝน

ชนนุกเส้นหนึ่งปรากฏขึ้นมากกลางอากาศ ก่อนร่วงหล่นลงบนที่นอน

“...กูล” เสียงใสกังวานเอ่ยเรียกชื่อเขา...

แผ่วเบา

วาบหวาม...

ตลอดเวลาที่ผ่านมา...เขาอดทนมากพอแล้ว

ก็อก ๆ

เสียงเหมือนมีบางอย่างเคาะกระจกหน้าต่างดังขึ้น

กูลกับฟิงคุณผละออกจกกันทันที แต่สายตาของทั้งคู่ยังคงประสานกัน ดวงตาสีน้ำเงินเจิดจรัสดังผลึกแก้ว แม้ไม่ต้องแสงแดด แต่ก็ปรากฏประกายสีม่วงและสีฟ้า ดูลึกลับและน่าค้นหาอย่างร้ายกาจ

ตราตรึง...ยากจะตัดใจลาจาก

กูลจ้องมองอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนงอนิ้วดันคางอีกฝ่ายขึ้นมา แล้วก้มลงจูบหน้าผาก

ริมฝีปากร้อนผ่าวลากไล้ลงมาตรงปลายจมูก หลังจากนั้นปลายจมูกของกูลก็ถูกับปลายจมูกของฟิงคุณเบา ๆ ก่อนจะค่อย ๆ ผละออกช้า ๆ

ฟิงคุณปรือตาขึ้นมา ในดวงตาปรากฏแวววาววน

กูลจำต้องรีบเบือนหน้าหนีอย่างรวดเร็ว เขาลุกขึ้นยืนเต็มความสูง พลังลูบท้ายทอย ก่อนจะหมุนตัวไปที่หน้าต่าง เมื่อเปิดผ้าม่านออกก็เห็นว่า เป็นปุกปุยในร่างเหยี่ยวแคระกำลังบินอยู่กลางอากาศ

แม้กูลจะไม่เข้าใจว่าทำไมปุกปุยถึงไปอยู่ข้างนอก ทว่าก็เปิดหน้าต่างให้อีกฝ่ายเข้ามาในห้อง ก่อนจะหันไปบอกฟิงคุณ

“เดี๋ยวมมานะ”

ว่าจบกูลก็หมุนตัวเดินออกจากห้องนอนอย่างรวดเร็ว

ปุกปุยเกาะอยู่ที่ขอบหน้าต่าง มันเอ่ยถามฟิงคุณอย่างเป็นทางการ “นายน้อย คินนี่อยากให้อ่านด้วยหรือไม่”

ไม่กี่นาทีต่อมา ปุกปุยก็โตนฟิงคุณไล่ออกมาข้างนอก

มันได้ยินเสียงหัวเราะชอบใจดังมาจากใต้ชายคา ซึ่งไม่ต้องสงสัยว่าเป็นเสียงของใคร ปุกปุยเศร้าใจอยู่ครู่หนึ่งก็ยอมกลับเข้าไปในบ้านทางประตูแต่โดยดี

ขณะที่พี่หม้อกำลังซ้อมเพลงอย่างอารมณ์ดีอยู่นั้น เสียงคนเดินลงบันได
หนัก ๆ ก็ดังขึ้น ไม่นานร่างสูงใหญ่ของกูลก็ปรากฏตัวที่ชั้นล่าง พี่หม้อ
เตรียมจะเอ่ยถาม แต่กูลกลับเดินออกจากบ้านอย่างรวดเร็ว

พี่หม้ออึ้งไปเล็กน้อย หลังจากได้สติกลับมาก็ทำท่าเหมือนคนทำเอา
เจ้าลูกสิงบงอาจออกไปข้างนอกด้วยชุดนอนบาง ๆ แบบนั้นได้ยังไง!

กูลเดินออกมายืนอยู่ตรงระเบียงหน้าบ้าน โดยใส่เพียงแค่เสื้อยืด
ตัวบางเท่านั้น เขาเอ่ยเรียกพี่เบิ้ม

“พี่เบิ้ม ผมรู้ว่าคุณยังไม่นอน”

ไม่นาน นกกระจิบตัวหนึ่งก็บินลงมาเกาะอยู่ตรงราวระเบียง

“ซำยังไม่นอนก็จริง แต่เชื่อว่าซำไม่จำเป็นต้องนอน” พี่เบิ้มแสวง
ถอนหายใจอย่างเหนื่อยล้า “ท่านอย่าลืมหาซำก็เป็นแค่นกแก่ ๆ นำส่งสาร
ตัวหนึ่ง”

กูลปรายตามองอีกฝ่าย “คุณดูรู้เรื่องเกี่ยวกับเหตุหาคู่ของนกดี” เขา
ไม่อ้อมค้อม “ผมขอถามหน่อย มันมีผลกับมนุษย์หรือเปล่า”

พี่เบิ้มหรีตตามองกูลด้วยสายตากรุ่มกริม “หากท่านมีความปรารถนา
ในใจอยู่แล้ว แนนอนว่าเหตุหาคู่ของนกย่อมมีผลกับท่าน”

สีหน้าของกูลพลันเคร่งเครียด

พี่เบิ้มพูดต่อ “แต่ท่านไม่ต้องกังวล มันไม่ได้ส่งผลถึงขนาดทำให้
ท่านหลงใหลจนหน้ามืดตามัวเหมือนพวกคาถาอาคมบนโลกมนุษย์ ท่าน
จงจำไว้ว่าหากไร้ซึ่งความปรารถนาในใจ มันก็จะไม่ส่งผลใดๆ กับท่าน”

กูลยกมือขนาดคลึงตรงหว่างคิ้ว... ปัญหามันอยู่ตรงที่เขาหลงใหล
อีกฝ่ายจนหน้ามืดตามัวมานานหลายปีแล้วนะสิ!

กูลเอ่ยขอบคุณพี่เบิ้มด้วยสีหน้ายุ่งยากใจ เขายืนสงบสติอารมณ์อยู่
ครู่ใหญ่ ก่อนจะเดินกลับขึ้นไปบนห้องนอน

ท่ามกลางความมืด โคมไฟบนโต๊ะหัวเตียงส่องสว่างสดใสแสงสีส้ม
นุ่มนวล

ทั้งห้องอบอวลไปด้วยกลิ่นของฟิงคุน

ราวกับเขากำลังยืนอยู่บนยอดเขา กรุ่นกลิ่นไปด้วยยอดหญ้าและ

ดอกไม้หอมอ่อน ๆ

ลูกกระตือรือร้นบ่นลำคอของกุหลาบขึ้นลงชัดเจน สายตาของกุหลาบลงบนคนที่นอนหลับใหลอยู่บนเตียง นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนมานอนด้วย และเป็นครั้งแรกที่กุหลาบรู้สึกว่สถานที่แห่งนี้เป็นมากกว่าห้องนอน

เมื่อกุหลาบเดินเข้าไปใกล้ก็พบว่าพียงคุณเอาดอกไม้ที่หล่นอยู่บนเตียงมาประดับบนผมใหม่อีกครั้ง มีดอกไม้สามสี่ดอกหล่นอยู่บนหมอน

มุมปากของกุหลาบยิ้มโดยไม่รู้ตัว

เรื่องยุ่งยากใจนั้นก็อีกเรื่องหนึ่ง

แต่ต่อจากนี้

เตียงของเขาจะมีคนคนนั้นนอนอยู่ข้าง ๆ พร้อมดอกไม้เล็ก ๆ พวกนี้

ต้องน่ารัก...

จนทรมาณใจมากแน่ ๆ

‘กูล’ มนุษย์ผู้มีหน้าที่ดูแลป่าหิมพานต์
ต้องมาดูแลมนุษย์เผ่านกไฟลีนพนาที่ถูกล่ามาหย่อนไว้อย่าง ‘พึงคุณ’
หมอยาที่ลึบวิชาความรู้เกี่ยวกับการปรุงยาจนหมดสิ้นอย่างน่าประหลาดใจ
รอบตัวพึงคุณดูเหมือนจะมีแต่ความรู้สึกที่รอให้กูลยื่นมือเข้าไปช่วยคลี่คลาย

ระหว่างใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน กูลดูแลพึงคุณอย่างดี
ถึงบางทีก็รู้สึกว่ ‘ดูแลอย่างใกล้ชิด’ เกินไปนิดดดด...

กูลถึงกับพาเขาไปตัดเสื้อผ้าชุดใหม่กับกินรี
แต่ธรรมเนียมของเผ่านกไฟลีนพนาจะรับชุดจากคู่สมรสเท่านั้น
แน่นอนว่าการกระทำนี้ชวนให้เหล่าอมนุษย์ในป่าหิมพานต์เข้าใจผิด
และเมื่อใดที่พึงคุณช่วยเชิในความสัมพันธ์คลุมเครือที่มีต่อกูล
ชนนกลีดำของเขาจะดั่งขึ้นกลางอากาศ
แม้พึงคุณจะพยายามปฏิเสธว่าไม่ได้คิดอะไร
แต่ชนนกลีดำจะคอยดั่งขึ้นมาไม่หยุด
โธ๊ย เขาแทบจะซ่อนชนนกลีไม่รักดีนี้จากสายตากูลไม่ทันแล้วนะ!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8256-3

9 786161 882563

Physical Abuse,
Emotional Abuse,
Imprison, Cannibalism